

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№10 (10)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
17 листопада '17

21 листопада – День Тіжності і Свободи

Шановна громадо! Чотири роки тому кілька сотень молодих людей зібралися на головній площі столиці, щоб висловити протест проти дій влади, яка вкрала у них велику європейську мрію. Звіряче побиття молоді «беркутом» сколихнуло всю країну. Це був початок Революції гідності.

За чотири роки після Євромайдану наш народ зазнав болючих випробувань – інколи за найсвятіші цінності доводиться платити кров'ю найкращих представників нації. Ми завжди будемо берегти пам'ять про загиблих Героїв Небесної Сотні й тих, хто віддав своє життя у зоні АТО. Висловлюємо щиро вдячність усім тим, хто нині зі зброєю в руках охороняє цілісність та незалежність нашої країни!

Бажаю всім мирного неба, доброго здоров'я, благополуччя, віри в наше краще майбутнє.
Слава Україні! Героям Слава!

Тетяна ТЕРЕЩЕНКО,
голова Катеринівської об'єднаної територіальної громади

19 листопада – День працівників сільськогосподарського господарства України

Дорогі земляки!

Щорічно у третю неділю листопада в Україні відзначається День сільського господарства. Цей день – ще одна нагода подякувати хліборобам, усім працівникам аграрної сфери за не легку працю.

Не сумніваємося, що, об'єднавши зусилля з аграрія-

ми, досягнемо процвітання нашої об'єднаної територіальної громади.

Бажаємо усім сільським трудівникам міцного здоров'я, щастя і благополуччя, успіхів!

Працівники ПАТ «Кіровоградське рудоуправління»

Розумниці з Катеринівки

Друге місце зайняла катеринівська десятикласниця Поліна Драган у районному етапі мовно-літературного конкурсу імені Шевченка, який відбувся днями. А Руслана Іванченко, учениця дев'ятого класу цієї ж Катеринівської школи, – третє місце. Дізнавшись про успіхи цих дівчат, кореспондент «Нашої громади» зустрівся з ними.

У нашій розмові брала участь і вчитель української мови Любов Вітряченко.

Ось як вона відрекомендувала Поліну і Руслану:

– Поліна щороку бере участь ще й у конкурсах знавців української мови імені Петра Яцика і виборює призиви – друге, третє місце в районних їх етапах. Нинішнього року районний етап цього конкурсу – ще попереду. Має успіхи Поліна й з інших наук, в тому числі точних. Торік дівчина перемогла в районній олімпіаді з математики, була другою в олімпіаді з фізики. Добре даються різні предмети і Руслані. Але більше – гуманітарні.

Із зауваженням автора цих рядків про те, що все-таки мова – не найцікавіший із шкільних предметів, дівчата не погодилися.

– І зовсім мова не нудна, – заявила Поліна. – Навіть фонетика.

– Розбирати речення мені навіть цікавіше, ніж читати художній твір, – повідомила Руслана.

Рейсовий вирушить днями

З початку цього тижня між Кропивницьким і Володимирівкою припинив курсувати рейсовий автобус – перевізник відмовився від права обслуговувати цей маршрут. Та вже днями між Кропивницьким і Володимирівкою почне їздити рейсовий автобус, який належить ПАТ «Кіровоградське рудоуправління».

Як «Наша громада» уже повідомляла, нещодавно це підприємство отримало ліцензію на пасажирські перевезення. Уже

на запитання, який їхній улюблений письменник чи поет, обидві учениці відповіли, що це – Тарас Шевченко. І коли, наприклад, Руслана Іванченко на філологічних конкурсах випадає завдання проаналізувати твори Кобзаря, вона сприймає це як удачу.

– Вважаю, що мені вдається розкривати такі теми, –

сказала дівчинка. – От і на недавньому конкурсі треба було написати твір-роздум «Поезія Шевченка – душа народу». Цікава тема!

Також Руслана повідомила, що, крім поезій Кобзаря, їй подобаються твори у жанрі фентезі. Наприклад, нині вона читає «Чорнильне серце» Корнелії Функе.

– Помітно, що і Поліна, і Руслана багато читають, – зауважила вчителька. – Це видно з того, що вони – грамотні. Наприклад, Поліна не допустила жодної помилки, пишучи диктант у рамках торішньої державної підсумкової атестації.

Віктор ІВАНЕНКО

укладено договір з районною державною адміністрацією, залишається вирішити деякі формальні питання. Поки рейсовий автобус за згаданим маршрутом ще не курсує, ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» тимчасово запровадило для жителів Лісного і Осикуватого ось яку безплатну послугу: уранці перевозить їх до дороги між Катеринівкою і Володимирівкою, а увечері повертає їх з того ж місця додому.

Перші рішення новообраної ради

Перша сесія ради Катеринівської об'єднаної територіальної громади відбулася у вівторок. На ній визначено повноваження новообраних голови громади та депутатів ради.

На цьому ж пленарному засіданні затверджено регламент ради, обрано секретаря ради (ним стала Тетяна Забродська) утворено Володимирівський і Олексіївський старостинські округи (до першого з них уві-

йшли Володимирівка, Миронівка та Олександрівка, до другого – Олексіївка, Лісне, Мальовниче та Осикувате).

Також рада утворила три постійні депутатські комісії та затвердила їх персональний склад.

Житлово-комунальне підприємство Обознівської сільради «Обрій» реорганізовано в комунальне підприємство ради об'єднаної громади. Назву під-

приємства збережено, але розширено сферу його діяльності. Відтепер «Обрій» має обслуговувати не тільки Обознівку і Катеринівку, а всі села об'єднаної громади.

Ще одне важливе рішення, ухвалене на цій сесії, – про прийняття в управління ради об'єднаної громади закладів освіти, культури і охорони здоров'я, які знаходяться на підпорядкованій їй території.

Службовці їздитимуть по селах

Новообраний голова Катеринівської об'єднаної громади Тетяна Терещенко розповіла кореспонденту «Нашої громади» про порядок роботи апарату новоствореної ради.

За словами голови, її службовий кабінет знаходиться у Катеринівці, в будинку № 8 на вулиці

Гагаріна (адміністративне приміщення ПАТ «Кіровоградське рудоуправління», другий поверх). Приймає громадян Тетяна Терещенко щодня. Телефон голови громади – 050 48 28 885.

Секретар ради Тетяна Забродська працює у приміщенні колишньої Обознівської сіль-

ської ради (Обознівка, вул Світанкова, 4).

Прийом громадян спеціалістами ради ведеться щодня.

Також Тетяна Терещенко повідомила, що спеціалісти апарату ради невдовзі проведуть виїзні прийоми громадян у селах.

Коли хочеться жити по-новому, але за старими нормативами

Поговорити про своє майбутнє у складі об'єднаної громади – заради цього збиралися в понеділок в Олексіївському будинку культури місцеві жителі.

А організувала ці збори Олексіївська сільрада, ухваливши відповідне рішення за кілька днів до припинення своїх повноважень. Олексіївці проявили високу громадянську активність – зала БК була наповнена пристойно. У зібранні взяли участь і новообрані голова об'єднаної територіальної громади Тетяна Терещенко, деякі депутати ради цієї ж ОТГ, а також представники

ради районної – Володимир Кухта і Віктор Яцканич.

Узявши слово, Тетяна Терещенко перш за все заклала олексіївців не вірити чуткам про закриття місцевих закладів соціальної сфери. Хоча, як зауважила голова громади, реформи у медицині, освіті, культурі – неминучі. За словами Тетяни Терещенко, вона уже розпочала співпрацю з народним депута-

том України Костянтином Яриничем, який опікується сферою охорони здоров'я нашої області.

Закінчення на стор. 2

Володимир Гончар: Для Майдану мої знайомі продавці з Колгоспного ринку передали більше півтонни сала і 15 тисяч гривень

21 листопада український народ уже вчетверте відзначитиме День Гідності та Свободи, запроваджений на честь початку цього дня двох революцій – Помаранчевої (2004 року) та Гідності (2013 року). Наш співрозмовник, житель Обознівки Володимир Гончар по праву може вважати себе ветераном обох революцій, адже брав у них посильну участь. З ним і говоримо про його особисті враження, про те, чи справдилися його сподівання.

– Володимире Васильовичу, пригадую наше знайомство з вами десь наприкінці

– Я хотів зробити для людей добру справу – підвести до села газ. Це майже вісім кілометрів. Своїх коштів не вистачало, то ще взяв кредити в банках, ну і через економічну кризу, девальвацію гривні не зміг вчасно їх повернути. Банки зі мною не церемонилися, розібрали будинок, свиноферму на матеріали, щоб компенсувати собі збитки. Зараз я живу у вагончику й намагаюся все відновити, в тому числі й свиноферму – до кінця листопада матиму голів двадцять. І фундамент під будинок заллю – сподіваюся, що наступної осені справлю новосілля. Мені б зараз електрику підвести.

за зміни в країні, брали участь ще в Помаранчевій революції.

– Так, на Майдані я провів тоді більше двадцяти днів, і ніскільки не шкодую, хоч нова влада й не виконала своїх обіцянок. Нас не раз запитували Ющенко, Тимошенко, чи ми їх не кинемо, ми їх не кинули, а вони нас – кинули.

– Чим вам запам'яталася та революція?

– Дисципліною і організованістю. Щодня надходили все нові й нові команди, і ми йшли й робили, ніхто не відмовлявся. З ранку й до пізньої ночі, де тільки й сили бралися. А ще мене вразило доброзичливе ставлення одне до одного – раніше я такого не зустрічав. Не мало значення,

майдан в листопаді 2013 року. Ви теж поїхали...

– Я був тричі по п'ять днів. Пам'ятаю, як важко було виїхати з міста, міліція під різними видами зупиняла автобуси, а то й кидала під колеса «їжаки». А ось проблем з місцем мешкання в Києві не було – першого разу нам віддав свій готельний номер народний депутат Валерій Кальченко, потім нас забрали кияни додому, потім вже ночували в елітному гуртожитку. Нас підтримувало дуже багато людей, в тому числі й з Кіровограда. Наприклад, я звернувся до знайомих продавців Колгоспного ринку, і вони зібрали для нас понад півтонни сала, п'ятнадцять тисяч гривень. Дуже підтримували фермери, дехто з них стояв з нами на Майдані.

– Ви були знайомі з Віктором Чміленком?

– Так.

– Коли його вбив снайпер, вам не було страшно за своє життя?

– Про страх тоді не думалося.

– Після Революції Гідності минуло вже чотири роки, не відчуваєте, що вас знову обманули?

– Відчуваю. Ви погляньте на масштаби корупції, розкрадання бюджетних коштів, державного майна, землі. Єдине, що мене сьогодні тішить, – це те, що більше прав та коштів буде тепер передаватися місцевим громадам, і люди самі вирішуватимуть, як їм робити своє життя кращим. У

цьому плані великі надії покладаю на керівництво і депутатів Катеринівської сільської ради, яких ми нещодавно обрали.

– Як ви гадаєте, третій Майдан можливий?

– Цілком, адже нинішня влада тільки говорить, що закон має бути один для всіх, і нічого не робить, щоб так воно було насправді. Повторює помилки своїх попередників, а це шлях до третього Майдану, який, враховуючи, скільки на руках у людей незаконної зброї, буде ще кривавіший, ніж другий.

– Невже всі політики вас розчарували? Є той, кому ви ще вірите?

– Микола Томенко. Яким був під час Революції Гідності, таким залишається й сьогодні. До слова, ми тоді всім вірили. Особливо популярним був у нас Арсеній Яценюк.

– А чому ви вийшли з «Батьківщини»?

– Коли в 2005 році в партії почали говорити, що Ющенко вже не такий, що він сякий-такий, я віддав керівнику районного осередку свій партківток і сказав, що не хочу брати участь в інтригах. Сьогодні я точно знаю: щоб боротися за справедливість, не обов'язково бути членом партії.

Записав Сергій ЧОРНИЙ

На знімках: В. Гончар; акти-висти Кіровоградщини – учасники Помаранчевої революції

дев'яностих років. Тоді ви не-подалик села звели будинок, невелику свиноферму, посадили кілька гектарів саду, смородини, полуниці. До вас часто навідувалися журналісти, люди, які хотіли скористатися вашим досвідом господарювання на землі. А потім що сталося?

– Є певні труднощі?

– Обленерго виставляє «не-підйомні» для мене умови. Я маю за свої кошти замовити проектну документацію, підвести лінію, поставити трансформатор та передати все це йому на баланс.

– Не позаздриш, а ви ж були одним із тих, хто боровся

з якого регіону ти приїхав, всі були тобі раді.

– Тоді були великі морози... Чи не живали ми спиртні напої? Ні, це я вам точно кажу. Всі пройнялися ідеями революції, ними тільки й жили.

– Влада розтринькала отриману довіру, що й спонукало українців удруге вийти на

Коли хочеться жити по-новому, але за старими нормативами

Закінчення. Початок на стор. 1

Також Тетяна Терещенко повідомила, що у її планах – створити для всієї громади лікарську амбулаторію в Катеринівці. Висловила голова громади й таку думку: новообрана рада має потурбуватися про малозабезпечених непрацюючих пенсіонерів, які проживають на підпорядкованій їй території, так само, як потурбувалася свого часу про людей цієї категорії Обознівська сільрада (було затверджено програму, відповідно до якої малозабезпечені непрацюючі пенсіонери отримували з нагоди ряду свят по 300 гривень). Крім того, на переконання Тетяни Терещенко, рада об'єднаної громади має узяти на утримання з місцевого бюджету кількох соцпрацівників, які допомагали б німчим самотнім людям. За словами голови, підопічних цим соцпрацівникам має визначати виконком місцевої ради (поки цим займається держава, через

бюрократичні обмеження залишаються без підтримки багато німчних стариків). Не сумнівається Тетяна Терещенко і в тому, що місцевій владі треба підтримати матеріально учасників АТО з числа місцевих жителів. Зачепила переможниця виборів і питання про місцеві ставки. «Я за те, щоб заріблювати ці водойми за бюджетний кошт і дати можливість громаді доступу до них», – підкреслила голова.

Також Тетяна Терещенко ознайомила олексіївців з ось якими намірами: залучити до вирішення земельних питань на території громади професійну організацію (це буде дешевше, ніж мати в штаті ради землевпорядників); придбати за бюджетний кошт сміттєвоз, який би обслуговував усі села громади; налагодити автобусне сполучення між Катеринівкою й іншими селами громади («Чекаємо пропозицій стосовно маршруту», – звернулася до олексіївців голо-

ва). Що цікаво, серед присутніх не знайшлося людей, які сказали б, що мають власні машини, а тому громадський транспорт їм не потрібен. Не знайшлося й таких, яким протипоказані водні процедури та рибні страви, а тому доля ставків їх абсолютно не обходить. Не викликали супротиву й інші думки Тетяни Терещенко, викладені вище.

А от порушене нею питання про оптимізацію штатів службовців (закладів освіти, культури) викликало шквал емоцій. Щоправда, емоції переповнювали зовсім небагатьох олексіївців. У чому ж ці кілька людей не згодні з Терещенко? Виявляється, вони вважають, що не можна зменшувати кількість службовців у жодному разі. Аргумент при цьому було наведено «залізний»: «Є ж нормативи, їх і треба дотримуватися». Утім, Тетяна Терещенко й не схильна свавільно, без врахування думок земляків, скорочувати шта-

ти службовців. В інтерв'ю «Нашій громаді», опублікованому у попередньому номері, вона теж наголосувала, що розбиратиметься в цих питаннях ретельно і прийматиме рішення в інтересах всієї громади.

Володимир Кухта висловився з приводу «непорушності нормативів» так: «Нам дали право самоврядувати на своїй території, щоб ми самі вирішували, як розпоряджатися своїми коштами. Від цього залежатиме доля нашої громади. А нормативи, яких раніше навігадували, уже канули в Лету. Та й куди це годиться, що половина олексіївського бюджету використовувалася на утримання управлі-нів?».

Також Володимир Кухта сказав, що сподівався почути від олексіївців запитання більш глобального характеру – про газ, дороги, водопровід. Він же повідомив, що уже зайнявся питанням підведення газу до Олек-

сівки. За словами Володимира Кухти, очолюване ним ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» готове виконати земляні роботи, що суттєво зменшить вартість газифікації Олексіївки.

А Віктор Яцканич закликав земляків до активної участі в самоврядних процесах у новій громаді. Також він висловив ось яку ідею: треба укласти з радою об'єднаної громади меморандум про те, щоб в результаті всіх реорганізацій Олексіївка нічого не втратила. (На зібранні було створено робочу групу, яка займатиметься розробленням меморандуму.)

Володимир Кухта ж і не сумнівається в тому, що позитивні надбання, які є в селах громади, буде збережено. «Ми рухатимемося тільки вперед – швидко і з добрими результатами», – впевнений депутат райради.

Віктор ІВАНЕНКО

Володимирівський пенсіонер Михайло Григораш – з тих чоловіків, які полюбляють згадувати про свою строкову військову службу.

– Останнім часом Миша згадує про армію щодня. Каже, що там тільки й пожив, – поділилася з кореспондентом «Нашої громади» Наталія Семенівна, дружина Михайла Гнатовича. – Я йому відповідаю: то й залишався б там. Хоча як він міг залишитися? Його ж мати чекала, плакала...

Отже, розмова автора цих рядків з Григорашами почалася з того, що Михайло Гнатович згадав про свою армійську службу:

– Призвали мене у шістдесят п'ятому. Потрапив у навчальну частину в Грузії. Там нас дев'ять місяців вчили на зв'язківців. Звичайно ж, і азбуці Морзе. Половина нашого взводу – то були хлопці з Кіровограда, з Кіровоградського району. Наприклад, Коля Максименко, Шурка Костенко, Митя Санжара. Декого із земляків я знав і до армії. Я волейболем, настільним тенісом займався, часто їздив у місто на змагання, де й познайомився з ними.

Як розповів Григораш далі, після дев'ятимісячного навчання він потрапив у частину в курортному абхазькому місті Гудаута.

– Апельсини, мандарини там – по сорок копійок за кілограм, – пам'ятає чоловік. – І ростуть повсюди, як у нас – вишні. А тут я їх і не нюхав. Частина наша знаходилася за триста метрів від Чорного моря. Ми заточували дротини і пірнали з ними, щоб настрикати на них камбалу. Отака там риболовля! Ми наче в рай потрапили чи на іншу планету. Дуже красиво в тих місцях! А вино там – карбованець за літр.

За словами Михайла Гнатовича, серед жителів Гудаути зустрічалися йому й українці.

– Як вони там опинилися? – перепитав Григораш. – В голодовку, рятуючись, з України потікали. Вони розмовляли там українською. Тримали свиней, коней. Але жили бідніше, ніж корінні мешканці.

Розповів Михайло Гнатович і про те, як вони, солдати Радянської армії, допомагали підприємливим гудаутцям займатися комерцією (це явище тоді було поза законом і називалося спекуляцією):

– Нас місцеві просили передати провідникам поїздів, що їхали у Росію, тропічні фрукти. За чемодан платили трояк. А

поштою слати фрукти не дозволялося. Шкода, звичайно. Бо я хотів матері вислати посилку з мандаринами, щоб покуштувала. Виявилось – не можна.

Також Михайло Григораш запевнив, що дідівщини у їхній частині не було. Зате він постраждав від надміру суворого начальства.

– А все – через бакенбарди, – згадав пенсіонер. – Я їх завів перед демобілізацією. Аж раптом у частину їдуть перевіряючі з Москви. Мені наказали поголити «неподобство». Я відмовився. І мене покарали тим, що затримали на службі на три міся-

госпі імені Куйбишева. Починав на тракторі Т-38. Потім пересів на Т-74. В основному працював на буряках – і сівя їх, і обробляв. Був і бригадиром.

– Миша в передовиках ходив, – похвалилася скромним чоловіком Наталія Семенівна. – А платили механізаторам в колгоспі мало. І зерна мало давали. Менше, ніж шоферам.

– Робота тракториста – сезонна, – пояснив Михайло Гнатович. – Наприкінці квітня починали працювати в полі, а в жовтні уже й закінчували. Решта року – ремонт техніки. Узимку я отримував по 20 – 30 карбованців на місяць.

Михайло Григораш: Посвідчення механізатора я отримав без навчання

ці після міністерського наказу про демобілізацію. Так що, я служив три роки і три місяці. Повернувся додому під Новий 1969 рік.

– Два місяці погуляв та й вирішив, що досить, – розповів Григораш далі. – Адже не мав ні одягтися в щось путнє, ні взутися. А до армії я працював помічником тракториста. Брат, колгоспний зоотехнік, і каже мені: «Ти ж трохи кебаеш у тракторі. Будеш трактористом». Узяв він довідку в бригадира про те, що я працював на тракторі. Я з нею і вирушив у Могутнє, де трактористи саме перескладали іспити, то я до них приєднався. Так я й здобув посвідчення механізатора – без навчання. Працював у кол-

Пам'ятають Григораші і часи горбачовської «перебудови», коли в колгоспах впроваджували нові, прогресивні форми організації та стимулювання праці – бригадний, орендний підряди.

– Це тоді ти, Мишо, отримав п'ять тонн зерна, – сказала чоловікові Наталія Семенівна. – Та так недовго було. Начальство побачило, що люди добре заробляють, і повернуло назад.

Зачепили ми в розмові і таке поширене в колгоспах явище, як крадіжки.

– Хто де робив, там і крав, – сказав Михайло Гнатович. – І це не вважалося великим злом. Це й жартували: все навколо колгоспне – все навколо твоє.

Також Григораш зауважив, що трактористи крали менше, ніж водії вантажівок. Не тому, що свідоміші були, а тому, що трактор далеко чути – можна попастися начальству.

Далі Григораші розповіли, що вони з 2000 року – одноосібники. Вони не віддають свої земельні ділянки (паї) в оренду, як це робить більшість селян.

– Обробляємо землю самі, – сказала Наталія Григораш. – Маємо тракторець, його нам на пай дали. Його, звичайно, замало, тож наймали людей, які мають серйознішу техніку. І це – вигідніше, ніж віддавати свою землю в оренду. Бо що платять орендарі? Копійки. А зерна дають – курці не вистачить. Неправильно

це. За кордоном, я чула, хто має землю – той добре живе.

У шлюбі Михайло Гнатович і Наталія Семенівна – з 1971 року. Виростили дочку і сина. Дочка, на жаль, померла. У 39 років. Син – підприємець.

– Але до землі його не тягне, – ніби із жалем мовила Наталія Григораш.

Віктор ІВАНЕНКО

На знімках: Михайло Гнатович та Наталія Семенівна сьогодні та в юності; одні з останніх обжинок у колгоспі.

Фото автора та із сімейного альбому Григорашів

Про це писала «Зоря комунізму»

«Чому про нас забули?»

Під таким заголовком 14 березня 1968 р. «Зоря комунізму» надрукувала лист кількох жителів Катеринівки, обурених тим, що обознівський колгосп ім. Щорса (до якого приєднали Катеринівську артіль) не виділяє машину для перевезення їх на роботу. Повідомляється також, що після об'єднання Катеринівського і Обознівського господарств Катеринівців усунули від управління колгоспом – не кличуть їх на збори. От і на урочистості з нагоди 8 Березня Катеринівських колгоспниць не запросили в Обознівку...

В Обознівці у День перемоги

У «Зорі комунізму» за 25 травня 1968 року опубліковано замітку «Вшановують обознівці», в якій йдеться про те, як учні Обознівської восьмирічної школи розшукують рідних бійців, загиблих при визволенні села від німецьких окупантів. Повідомля-

ється, що 9 травня в Обознівку прибули рідні полеглих героїв з Рязані, Новосибірська, Олександрії, Кривого Рогу. Зазначається, що на мітингу біля братської могили виступили учасники війни М. Ярошенко, Д. Мороз, школярі Н. Ніколенко, О. Жданова, О. Свириденко, новобранець армії С. Дяченко.

Успіх «Вітерця»

«Вітерцем» називалася у 1968 році футбольна команда Обознівської восьмирічної школи. Про її успіх в районних змаганнях «Шкіряний м'яч» і

повідомила «Зоря комунізму» за 10 серпня 1968 року. Щоправда, як уточнюється в газетній замітці, обознівцям дісталось не «золото», а «бронза».

Нова крамниця

Про відкриття в Обознівці нового магазину повідомляється у «Зорі комунізму» за 12 жовтня 1968 року. Автор замітки О. Алізаренко радіє за білосніжні стіни крамниці, за широкі (як у міських магазинах) вітрини, за те, що тут облаштовано водяне опалення.

«На щастя, на добро»

Так названо замітку у «Зорі комунізму» за 3 жовтня 1968 р. про індивідуальне будівництво в Обознівці. Повідомляється, що цього року в селі побудовано близько двох десятків осель. Наголошується на великій допомозі селянам з боку місцевого колгоспу. Серед забудовників називаються доярка Марія Івашенюта та шофер Микола Шульга.

Страшна знахідка біля Лісного

12 листопада жителі Лісного, збираючи за своїм селом гриби, натрапили на згорілий «Lexus LX570» з останками людини всередині. Поліція з'ясувала, що автомобіль належав кривничанину Олегу Крикуненку. Про зникнення цього чоловіка 8 листопада в поліцію заявила його дружина Тетяна. За її словами, 7 числа пообіді її чоловік вийшов з дому і не повернувся. Особу загиблого ще не встановлено. Над цим зараз працюють правоохоронці й експерти.

Бесіди буває достатньо

Чергування поліцейського екіпажу в селах Катеринівці та Обознівці позитивно впливає на громадську безпеку. Такої думки жителі цих населених пунктів. Самі ж поліцейські кажуть, що нерідко достатньо бесіди, щоб запобігти правопорушенню. Так, за їхніми сло-

вами, нещодавно на зупинці в Обознівці молодики занадто гучно розважались. Після спілкування з поліцейськими вони визнали свою помилку. А в Катеринівці довелося розмовляти з чоловіком, який з'явився до сестри на підпитку та намагався влаштувати сварку.

Як призначається пенсія

Як відомо, з 11 жовтня нинішнього року вступив у дію Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій», який передбачає нові умови призначення пенсії.

Пенсія за віком у 60 років

Пенсія за віком у 60 років призначається за наявності 25 років страхового стажу. Кожні 12 місяців вимога до розміру страхового стажу буде збільшуватися на 1 рік. Тобто, щоб у 2028 році отримати пенсію за віком, необхідно буде мати 35 років страхового стажу.

З 1 січня 2018 року по 31 грудня 2018 року – не менше 25 років; з 1 січня 2019 року по 31 грудня 2019 року – не менше 26 років, і так аж до 2028 року.

Для заохочення продовження роботи після досягнення пенсійного віку продовжено чинну систему доплати за пізніший вихід – 0,5% від нарахованої пенсії за кожен додатковий місяць страхового стажу (або 6% за рік). У випадку ж виходу на пенсію з відстрочкою понад 5 років така доплата становитиме 0,75% від нарахованої пенсії за кожен місяць страхового стажу після досягнення 60-річного віку (або 9% за рік).

Якщо в 60-річній особі не буде зазначеної тривалості страхового стажу, вона має право обрати: або ж допрацювати необхідну кількість років, або придбати необхідну тривалість страхового стажу для призначення пенсії у віці від 60 до 63 років.

Пенсія за віком у 63 роки

У разі відсутності, починаючи з 1 січня 2018 року, необхідного страхового стажу, право на призначення пенсії за віком після досягнення 63 років мають особи за наявності страхового стажу:

по 31 грудня 2018 року – від 15 до 25 років;
з 1 січня 2019 року по 31 грудня 2019 року – від 16 до 26 років;
з 1 січня 2020 року по 31 грудня 2020 року – від 17 до 27 років;
з 1 січня 2021 року по 31 грудня 2021 року – від 18 до 28 років;
з 1 січня 2022 року по 31 грудня 2022 року – від 19 до 29 років;
з 1 січня 2023 року по 31 грудня 2023 року – від 20 до 30 років;
з 1 січня 2024 року по 31 грудня 2024 року – від 21 до 31 років;
з 1 січня 2025 року по 31 грудня 2025 року – від 22 до 32 років;
з 1 січня 2026 року по 31 грудня 2026 року – від 23 до 33 років;
з 1 січня 2027 року по 31 грудня 2027 року – від 24 до 34 років;
починаючи з 1 січня 2028 року – від 25 до 35 років.

Якщо в 63-річній особі не буде зазначеної тривалості страхового стажу, вона має право обрати: або ж допрацювати необхідну кількість років, або придбати необхідну тривалість страхового стажу для призначення пенсії у віці від 63 до 65 років.

Пенсія за віком у 65 років

У разі відсутності, починаючи з 1 січня 2019 року, необхідного страхового стажу, право на призначення пенсії за віком мають особи після досягнення 65 років за наявності страхового стажу:

з 1 січня 2019 року по 31 грудня 2019 року – від 15 до 16 років;
з 1 січня 2020 року по 31 грудня 2020 року – від 15 до 17 років;
з 1 січня 2021 року по 31 грудня 2021 року – від 15 до 18 років;
з 1 січня 2022 року по 31 грудня 2022 року – від 15 до 19 років;
з 1 січня 2023 року по 31 грудня 2023 року – від 15 до 20 років;
з 1 січня 2024 року по 31 грудня 2024 року – від 15 до 21 років;
з 1 січня 2025 року по 31 грудня 2025 року – від 15 до 22 років;
з 1 січня 2026 року по 31 грудня 2026 року – від 15 до 23 років;
з 1 січня 2027 року по 31 грудня 2027 року – від 15 до 24 років;
починаючи з 1 січня 2028 року – від 15 до 25 років.

Особі, в яких відсутній страховий стаж (загальний) тривалістю 15 років, матимуть право на призначення державної соціальної допомоги після досягнення 65 років за сукупним доходом сім'ї.

Законом також збережено право на дострокову пенсію:

– для жінок, які працюють у сільськогосподарському виробництві та які народили і виховали п'ятеро і більше дітей;
– для військових – учасників бойових дій (в 55 років при наявності 25 років стажу).

Право на пенсію за вислугою років з 11.10.2017 року мають артисти театральних-концертних та інших видовищних закладів, а також особи, які на день набрання чинності закону мають вислугу років та стаж, необхідний для призначення пенсії.

Тотчето вдома

Салат з печінкою і корейською морквою

400 г яловичої печінки (або яловичини), 400 г свіжих грибів, 1 цибулина, 250-300 г корейської моркви, 4 маринованих огірки, 3-4 ст. л. рафінованої олії, 1 ст. л. 6% оцту, 2 зубчики часнику, сіль.

Печінку промити, нарізати шматочками середнього розміру, покласти в киплячу воду, додати сіль і варити після закипання 20 хв. Цибулину нарізати тонкими півкільцями і обсмажити на олії до золотавого кольору. Будь-які свіжі гриби нарізати пластинками і викласти в сковороду з цибулею. Все разом обсмажувати до готовності грибів (лісові гриби попередньо відварити). Печінку нарізати тонкою соломкою. Мариновані огірки невеликого розміру теж

нарізати тонкою соломкою. Моркву по-корейськи розрізати на три частини. Усі інгредієнти з'єднати. Приготувати заправку: з'єднати 3 ст. л. олії з оцтом і кількома зубчиками часнику (якщо гостре не подобається, то часник можна не додавати). У заправку можна покласти готову міцну гірчицю. Перелити заправку в салат і добре перемішати. Для заправки добре підходить і майонез, особливо домашній.

Ікра «Несправжня»

1 оселедець, 150 г масла вершкового, 2 плавлених сирки, 3 невеликі морквини.

Оселедець почистити від нутрошків, шкіри і кісток. Моркву відварити. Оселедець, моркву, масло, сирки перекрутити через м'ясорубку і перемішати. «Ікра» готова. Можна зберігати в холодильнику до 5 днів. Намазувати на хліб, на скибочки відвареної або печеної картоплі, фарширувати яйця, огірки, помідори.

Пиріг «П'ятихвилика»

2 яйця, 2 скл. борошна, 1 скл. кефіру, 1 скл. цукру, 10 г розпушувача, 1 щіпка ваніліну, 100 г родзинок, 1 ст. л. вершкового масла.

За допомогою блендера змішати яйця, цукор і кефір. Помішуючи, всипати частинами борошно, додати розпушувач, ванілін і родзинки. Форму для випікання змастити маслом, вилити в неї тісто. Випікати пиріг 30-35 хв. при 180°C. Готовність перевірити сірником. Зверху пиріг посипати цукровою пудрою або полити глазур'ю.

Ваше здоров'я

Настой для очищення вен і артерій

Атеросклероз – поступове засмічення і закупорювання артерій – дуже «тиха» проблема, яка в більшості випадків дає про себе знати, коли вже надто пізно. Тому дуже важливо вчасно усвідомити, що підтримувати вени і артерії сильними, чистими, вільними від жирових бляшок, через які стінки артерій звужуються і стають менш гнучкими, перешкоджаючи таким чином нормальній циркуляції крові, – це життєва необхідність! Разом з правильним і збалансованим харчуванням, бажано включити в свій раціон і наступні лікувальні настої.

Настій з липи і глоду. Лікувальні властивості глоду дозволяють поліпшити циркуляцію крові в організмі (він має судинорозширювальну дію). Крім того, глід ще й ефективний засіб для боротьби з пульсуючими болями, викликаними мігреною. Щоб регулювати артеріальний тиск,

знімати напругу, контролювати рівень тривоги і сприяти відновленню, глід варто використовувати у поєднанні з липою.

Отже, візьміть **10 г глоду, 10 г липи, 1 стакан води (200 мл), 1 ст. л. меду (25 г)**. Як тільки вода закипить, додати глід і липу. Варити 15 хв., а потім зняти з вогню і дати настоятися 5 хв. Процідити настій і перелити в свою чашку, додавши ложечку меду.

Бажано випивати цей настій зранку натщесерце і робити це кожен день. Досить однієї чашки на день. З огляду на судинорозширювальні властивості глоду, настій можна пити протягом 15 днів поспіль, після чого зробити перерву на 10 днів.

Настій з імбиру, меду, лимонного соку та часнику. Лимон і часник мають дуже потужну очищуючу дію. Крім того,

часник є одним з кращих натуральних антибіотиків, він сприяє хорошему кровообігу і знижує рівень «поганого» холестерину, що має тенденцію накопичуватися на стінках артерій і, тим самим засмічує і закупорює їх.

Імбир також поліпшує кровообіг, чистить вени і артерії. Однак його слід використовувати в помірних кількостях і не зловживати ним, оскільки він справляє сильну судинорозширювальну дію (дозування не повинно перевищувати 3 г імбиру на день).

Отже, візьміть **1 зубчик часнику, 1 стакан води (200 мл), трохи тертого імбиру (3 г), 1 ст. л. лимонного соку (15 мл), 1 ст. л. меду (25 г)**. Часник очистити і дрібно нарізати. У киплячу воду додати третій імбир, порізаний часник і варити 20 хв. Зняти з вогню і дати настоятися 5 хв.

Далі напій процідити, додати лимонний сік і мед. Щоб подбати про своє серце, достатньо випивати по одній чашці цього настою на день. Головне, робити це завжди натщесерце!

Навіщо людині сіль

Потреба організму людини в солі, згідно з даними ВООЗ, становить 5-7 г на добу, залежно від ваги, віку, роботи людини. Так, люди, які займаються фізичною працею, через піт виділяють велику кількість солі – тому потребують додаткової її кількості, а особи з різними захворюваннями нирок, гіпертонією різного ступеня – менше.

Навіщо ж конкретно нашому організму потрібна кухонна сіль?

Хлористий натрій – а саме цю хімічну назву має звичайна кухонна сіль – відіграє значну роль у метаболічних процесах організму. Ця хімічна сполука є однією зі складових всіх рідин організму – крові, лімфи, жовчі, слини, сліз, шлункового соку. Також вона входить до складу безлічі ферментів, які нормалізують мінеральний склад клітин.

Ця сполука – хороший електроліт і допомагає підтримувати осмотичний тиск у клітинах і

тканинах організму. Натрій у цій сполуці координує обмін води між клітинами тканин і міжклітинним простором, допомагає різним речовинам і елементам проникати через клітинну мембрану. Також цей елемент створює лужний резерв крові і перешкоджає її закисленню.

Натрій разом з іншим мінералом – калієм – відіграють важливу роль у проведеної електричних імпульсів у м'язовій і нервовій тканинах організму, в т. ч. і серцевого м'яза людини.

Хлор входить до складу соляної кислоти, яка є найважливішою частиною шлункового соку. Крім того, цей хімічний елемент бере участь у розщепленні вуглеводів в організмі. У нервовій системі хлор бере участь у процесах гальмування нервових імпульсів.

Хлорид натрію має одну дуже важливу якість – він зв'язує в тканинах і міжклітинній рідині воду. Тому при нестачі солі в організмі у людини починаються головний біль, слабкість і запаморочення у зв'язку з пониженням тиску. При більш сильному зниженні концентрації солі в організмі спостерігаються розлади серцево-судинної системи, судом, порушення травлення, блювота.